

A felsővárosi egyházközség pere egy fellebbezés miatt

A törvényszék másodfokon 14 napi fogház helyett 200 pengőre ítélte Szücs Imrét

(A Délmagyarország munkatársától.) Szücs Imre — mint ismeretes — régóta harcban áll a felsővárosi egyházközséggel, amely nemrégiben feljelentést tett ellene *ragalmazás és becsületsértés miatt*. Ennek a feljelentésnek az előzménye az volt, hogy Szücsre 1934. évre ismét egyházi adót vetett ki a felsővárosi egyházközség, jóllehet a katolikus egyházból már előzőleg kilépett és belépett a szerb egyházba. Szücs fellebbezést jelentett be és fellebbezésében többek között a következőket mondotta:

„Leszámoltam az anyagiakra és a római katolikus egyházzal és kénytelen voltam éppen ezért átlépni a görögkeleti egyház kötelékébe, ahol ingyen is lehet üdvözülni... A római egyháznak nem a lelkek, de a pengők fontosak, sőt fontosabbak... — írta tovább. Mondjanak le a további erőszakos fellépésükről, nem adózok az államban egy mellékállamnak! Róma nélkül mi is biztosan és könnyebben fogunk megélni...”

Szücs a járásbirósági tárgyaláson elismerte, hogy ő írta az inkriminált kitételeket, bár nem volt szándékában sérteni. Azt hitte, hogy nem terheli már adóztatás, mivel kilépett az egyház kötelékéből. Fokozta — ugymond — felháborodását az is, hogy nagy az állami adóhátraleka.

A bíróság Szücsöt 14 napi fogházra ítélte. Az ítélet indoklása szerint „minden kultúremlernek legelőször kötelessége a más vallásfelekezetek, illetve ezek szerveinek és intézményeinek tiszteltetését tartása. Különösen áll ez azokra — mondja az indoklás —, akik kiléptek egy felekezetből. Ezen általános érvényű erkölcsi törvénybe ütközik a vádlott eljárása. Anyagi okból vádolta meg a római katolikus egyház szerveit.”

Szücs fellebbezése folytán kedden tárgyalta az ügyet a törvényszék Habermann-tanácsa. A fellebbezési bíróság Szücs Imre büntetését 200 pengőre szállította le.

1 kg dió —70 1 kg mák —60
1 kg dióbél 2-80 1 kg akácmez 1.—
1 kg virágméz —80
NAGY ALBERT Valéria-tér,
Paprikapiac

getők ellen szigorú kihágási eljárás indul.

A jövő évben már sokkal könnyebb lesz az ellenőrzés, mert január elsejétől életbelép a borfogyasztási adónál is az általánosítási rendszer. A bortermelők körében ezt az újítást nem valami nagy örömezzéssel fogadják, erre vall legalább is az a körülmény, hogy eddig még egyetlen szőlősgazda sem jelentette be a javadalmi hivatalnál, hogy általánosan kívánja fizetni a borfogyasztási adót. A rendelkezések szerint október elsejétől december végéig lehet az általánosításra vonatkozó számdéket bejelenteni, 5600 bortermelő közül az elmúlt két hónap folyamán senki sem jelentkezett.

Négyhónapi fogház az „ártatlan tréfiért”

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi ítélőtábla Hubay-tanácsa kedden érdekes ügyet tárgyal. Chilkó Antal egyetemi műszerész és Varga Dezső házitanító került a vádlottak padjára Chilkó ellen közokirathamisítás és csalás miatt indult eljárás. Chilkónak jó barátja volt Tóth János klinikai altiszt, akinek egyidőben utlevélre volt szüksége. Chilkó ajánlkozott, hogy megszerzi az utlevelet. Átvett Tóthtól 10 pengőt, majd Vargát küldte el, mint az ügyvéd megbízottját. Kikötta a házitanítót, hogy kérjen Tóthtól 15 pengőt, azután adjon át neki egy hamis csekket, mint ha a 15 pengőt az ügyvéd már előre befizette volna.

A törvényszék előtt Chilkó azzal védekezett, hogy csupán tréfiát akart csinálni, mert Tóth János azzal dicsekedett állandóan, hogy őt nem lehet becsapni, beugratni. Meg akarta neki mutatni, hogy lehet. Varga azzal védekezett, hogy nem tudott semmiről semmit, csak annyit tudott, hogy tréfa volt az egész.

A törvényszék a „tréfiát” súlyosan honorálta. Chilkó Antal 10 hónapi börtönt, Varga Dezső 6 hónapi börtönt kapott. A tábla Chilkót a közokirathamisítás alól felmentette és csalás miatt 4 hónapi fogházra ítélte, Varga Dezsőt pedig felmentette.

3 és félmillió liter bor termelt az idén a szegedi határban

(A Délmagyarország munkatársától.) Az őszi szüret befejezése után a javadalmi hivatal közegei a bortermelőknél a helyszínen ellenőrzik, hogy mennyi bor termelt. A több héti tartó ellenőrzés munkája most fejeződött be és 5600 bortermelőnél 3,697.180 liter újbor és 812.730 liter ó-bort találtak. Tavaly 4,796.000 liter bor termelt, az idei bortermés tehát 1,100.000 literrel kevesebb, mint 1933-ban volt.

Az idén a legtöbb bort Királyhalma területén szüretelték: 769.000 litert. Érdekes, hogy Atokházán, mely nem sokkal kisebb területen fekszik, mint Királyhalma, csupán 367.943 liter bor termelt. Szatymaz vidékén is feltűnően esőkken 1934-ben a bortermés, a más években szokásos hatszázezer literes termésátlag-

gal szemben az idén csupán 351.426 liter bort szüreteltek Szatymazon és a környékén. Ennek oka a nyári ismételt jégverésre vezethető vissza.

Az ellenőrzésből kifolyólag több bortermelő gazda ellen kihágási eljárás indul, mert a bortermelésükről hamis vallomást tettek. Több tanyában a szalmakazalban elrejtve találták meg az ellenőrző közegek a teli boroshordókat. Egyik helyen a bubos-kemencébe volt a több akós hordó, hogy azt az ellenőrzés alól kivonhassák. Egy furfangos gazda a földbe vermeltte el bortermésének egy részét, a másik pedig idegen helyen, másik tanyában próbálta azt elrejtetni. Az ellenőrző közegek az eldugott készletek nagyrészét megtalálták. A borrejte-

A DÉLMAGYARORSZÁG NOVELLAPÁLYÁZATA

A csillagok

Jelige: Talán egyszer.

Mily gyönyörűek a késő nyári esték millió csillagjakkal, ezüstsárgyú holdjakkal és a sejtelmes csendességgel! El-elnézem órákhozottat a ragyogó másik világot, a csillagok titokzatos hazáját és unalom nélkül hallgatom az édes némaság csodás süttogását. Nézem az eget, hallgatom a csendet és szívemen édes kezek lehellelte játszik kedves dalomat.

Azt mondják, hogy a csillagokat, a ragyogó holdat és a magányos csendet a szerelmesek szeretik.

Amikor még azt se tudtam, mi a szerelem, már szerettem a csillagokkal himzett eget, csodáltam a hold lassu sélálását, keresztet vettem, ha hullócsillag szaladt le fénylő útján és összeborzadtam egy babonás pillanatra: „Valaki meghalt valahol...”

Egy késő estén sétára indultam a házak előtt. Hallgattam minden, csak denevérek suhogtak néha a mohos háztetők felett s itt-ott ballagott egy álmos kutya az urrának keresztl.

Bólyi Márton kint ült az eperfa alatt és nézte a misztikus csillagtengert. Ráköszöntem halk „jóes-tél!”-tel s mivel oly elmerengő és mélyből szakadt volt a visszaköszönő hangja, megálltam.

— A csillagokat nézi, Márton bácsi?

— Azokat, — felelte tompán.

— Magam is elgyönyörködöm bennük sokszor.

— Jó, tudom... hm... a fiatalok.

— No és Márton bácsi?... Tán csak nem szerelemből nézi őket.

— Pedig olyanfeleképpen.

Érdekes, gondoltam és melléje ültem a kis padra.

— Szerelemből? Csak nem? — kérdeztem ismét.

— Nagy annak a története.

— Minek, Márton bácsi?

— Annak, hogy én szerelemből nézem a csillagokat.

Nem szólt többet; neki támasztotta fejét az eperfa törzsének, keresztbe rakta lábát és álhatatos nyugalommal nézte a mennyboltozatot. Vártam szavait, de hiába: a magyar ember, ha mással nem, a beszéddel fukar. Keveset beszél, sokat hallgat, de vagy, hogy a hallgatása is értelmes beszéd, melynek súlya, ereje van.

Feltűnt, hogy Márton bácsi mindig ugyanegy helyre néz. Nem láttam ott semmi, semmi különösét, legfeljebb a göncöl-szekér két hátsó kerekét. Azokon ugyan nem sok nézni való volt, mert épp ugy pislogtak, mint más éjszakákon.

— Mi nézni való van azon a két csillagon? — törtem meg a csendet.

— Nézni való éppen nincs rajta, mégis elnézem már vagy husz esztendeje minden este, oszt mégse unom meg.

— Hát csak megszokás?

— Nem megszokás, dehogyan megszokás!... Nem értik azt még maguk fiatalok.

— Meséljen, beszéljen valamit arról a két csillagról, hátha okulhatok.

— Igaza lehet.

— Hallgatom.

— Hát — kezdte beszédjét Bólyi Márton — nem voltam én mindig özvegyember. Tizenégyig, a világháború kezdetéig, legény voltam. Egy Borist szerettem. Gondoltam: ki tudja, mit hoz a háború, megházasodom. El is vettem Borist.

Telt az idő. A világháború már a dereka felé járt és engem is behívtak. Akkor már volt egy gyermekünk, Mártonka. Amikor a behívó írás jött, már tipegett, a csörgőt is rázta és ha jókedve volt, azt is eladagolta: „a-pa.”

Sajnáltam a kis édességet, de parancs, parancs... mennem kellett. Boris éjjel-nappal sírt, mert — azonta, — érezte, hogy meghalok a fronton. Mondtam neki, hogy attól ne tartson, mert egy-két hét alatt kiverjük a muszkát az árkaiból, oszt visszajövök. Biztaltam, hogy vigyázzon a gyerekre, jó embert, eszeset, becsületeset neveljen.

belőle. Igérte százszor, napjában ezerszer is, de hát... Isten tudja, mi lett a gyerekből.

Amikor indulási időm elérkezett, este kint álltam Borissal az udvaron. Aszongya: „Írjon ám kend a háborúból minden nap!” Mondtam neki, hogy majd csak írok, ha tehetem; a halálesetemet meg ugys megátáborpostázzák a hadtesttől. Aztán mondtam neki azt is, hogy minket, katonákat, nem talál ám meg mindig a posta, már pedig posta nélkül hogyan tudnánk hirt hazulról?

Sirva borult Borisom a vállamra s felmutatott a csillagos égre. Ez a göncöl-szekér akkor is ott kapaszkodott. Erre mutatott. „Az az egyik csillag lesz az én csillagom — mondta —, az a másik a gyerekkünké; ha valamelyikük leszalad az égről, akkor én meghaltam és kend jöjjön haza és nevelje fel Mártonkát.

Másnap a bucsuzásnál is fülembé sugta a két csillagra vonatkozót s én ígértem, hogy éjjelenként sokszor, nagyon sokszor nézem majd azt a két lemaradt göncöl-szekeret.

... Az orosz frontra kerültem. Verekedtem a többiekkel bátran, magyarul. Volt kiért. Otthon Boris, meg a gyerek.

Multak a lassu hónapok s a béke csak nem jött. A kosztunk mindig rosszabb lett, a ruha rongyokban lógott rajtunk. Szenvedtünk és káromkodtunk.

Egyszer egy csete-patában elfogtak az oroszok. Azt gondoltam, hogy jobb lesz a dolgom, de beleütött a kórság! Még levelet se írhattunk haza, annak a két csillagnak még beszélhettem, izenhettem velük: meg se mozdultak. Azzal vigasztaltam magam, hogy a háború nem sokára vége ér, vonatra raknak bennünket s roboghatunk haza Magyarországra.

Egy ködös reggel tényleg vonatra raktak, hajtottak bennünket. Boldogan gondoltam, hogy hazafelé visznek. (Hova is vittek volna annyit magyarul foglyot?) Később az a hír járta, hogy kényszer-munkára visznek bennünket Szibériába.

(Folytatjuk.)